

Breda je umolknila in skrila glavo v Justino naročje. Gluho ji je ječalo v prsih. Justa je položila roko na Bredin vrat, solza ji je kanila na lase.

Molk. V žlebu je pela voda, kot da se usipajo sekunde.

»Ali me razumeš?« je zaječala Breda.

»Razumem te in te ne razumem,« je rekla Justa previdno.

»Ali me boš zapustila, če se kaj zgodi?«

»Ne, ne. Ne misli na to!«

Breda se je dvignila in se olajšano nasmehnila.

Čez nekaj minut je bilo slišati nagle korake na hodniku. Vrata so se odprla, vstopil je Danijel. Imel je tak izraz na obrazu, da sta ženski preplašeni planili pokonci. Že? Breda je bila pripravljena, da se mu vrže pred noge.

»Mati umira,« je zagolčalo iz moža.

Breda je zagnala zamolkel krik. Ne iz žalosti ali strahu, iz neizmerne olajšanja. Globko v nji se je zganilo nekaj živalskega, zgolj nagon, in se ji je lomilo iz prsi. Obvladala se je z vso silo, se ugriznila do krvi.

Mati je še živela. Kmalu nato je poslednjič vzdrtela in izdihnila. Danijel je zagnal suh plač. Justa je držala roke na obrazu in hlipala.

Breda je stala ob steni. Bila je ko zamaknjena, negibna, kakor da je vse olesenelo v nji. Sprva ni našla solz. Moževa zamolkla tožba, Justino hlipanje jo je zdramilo. Zdrznila se je. Nato se je pognala in se z jokom vrgla na mrtvo starko. »O, mati, mati!«

Človek ne joče vselej iz žalosti... Danijel tega ni razumel. Trgal je ženo od trupla in jo tolažil. Torej jo je vendar ljubil? Tisti trenutek mu je ženo duševno najbolj približal.

To je bila Bredina poslednja laž.

VEČER

JOŽE KASTELIC

Glasovi dneva
so se razbili v tisoče tihih zvonjenj
kot melodija,
ki se razdrobi na tenkih strunah
in izzveni
v molčanja mrak.

Tako so tihe
večerne pesmi —
skoraj je čuti,
kako gre živina čez travnik,
kako se stare podlesek pastirju pod nógo na vsak korak.

Na tvoje srce
pa padajo plaho
šumi ptičjih peroti —
tvoje srce
vzdiguje boječe
šepete trav s poljske poti.

Srebrna večerna tišina
leži na oknih,
kjer še ni prižgana luč,
in pada na drevesa v vrtilih —
tam se pozdravi z nočjo,
nad vsakim sadom svetlo vztrepeta
in se razlije trudna
v gladine širokih, strmečih vodá.

Iz hiš se družijo z nebom dim; —
med bele oblake,
med rdeče oblake,
na rožnate trate nebesnih poljan
stopa bela čreda zemeljskega kadila,
ki ga prižiga na svetlem ognjišču
za vso družino gospodinja vsak večer.

Ognji toplo plapolajo —
ceste so vsak trenotek bolj bele —
iz vsemira so prihitele
gledat večerne lepote
zvezd.

Ljudje pa bodo šli k počitku:
eni bodo legli v dvoje,
eni bodo v belih blazinah čisto sami,
vsi pa bodo lahko poslušali,
kako gre pozen potnik sam po cesti.

Na hribih so se prižgali beli plameni cerkva —
Čas je obstal,
smehljaji so vstali iz srca ...